

Шановне товариство!

Ми раді всіх вас бачити в цій залі
У цей Всесвітній день бібліотек!
Співпрацювати будемо й надалі.
В бібліотеці книга, наче стек

В руках у скульптора в його роботі.
У кожній книзі - мудрість всіх віків.
На цій святковій життєствердній ноті
Вітати хочу всіх працівників!

Директора, що створює умови,
Щоб кожен вдосконалити процес!
В роботі методично-науковій
Вагомий відчувається прогрес.

Процес комплектування досконалий.
Уміло «обробляються» книжки.
Тепер уже усі читальні зали з
комп'ютером дружити почали.

Всім електронна видача на руку.
Процес скоріший, знаємо усі.
Щоби пізнати глибше суть науки,
До нас приходять наші читачі.

Ми кожному з вас раді, безперечно.
Всім підберем друкований продукт.
Не кожен з вас подякує нам гречно,
Бо дехто зі студентів ще той фрукт.

Та більшість досить
ввічливі, культурні.
Хтось може часом в чомусь дорікне.
Не йдуть в бібліотеку тільки «дурні»,
Що думають «відомо їм усе».

Що впевнені «їм книга не потрібна».
Навіщо, як доступний «Інтернет».
Це, безперечно, думка досить хибна.
В нас кожна книжка, друзі, -
раритет!

В ній свою душу автор залишає,
Свої уміння, здібності, знання.
А той, хто нашу книжку не читає,
Не може бути в ролі читача.

Ми кожного з вас раді обслужити,
Потрібну інформацію знайти.

Озброєним знаннями легше жити.
Знання дають журнали та книжки.

Штурвал бібліотекар направляє
У море книг, де цінність вікова.
В нас кожен пунктик видачі чекає
На свого абонента, читача.

Приходьте при нагоді, друзі милі!
Скарбниця в нас книжкова - чимала!
Бібліотека наша буде в силі,
Бо вас ми маєм, рідні, - читача!

Чого тільки не буває
У читальній залі.
Хтось навчається, читає.
Хтось, як на вокзалі.

Той в навушниках балдіє
Десь на задній лаві.
Інший зо сміху синіє.
Студенти ж лукаві.

Гонять, бігають, регочуть,
Жують булку, грушу.
А хтось, вилупивши очі,
Глядить прямо в душу.

Носять у штанах мобілки.
Бракує гармати.
Жуйок накидають стільки,
Не годен зібрати.

Відкриваю раз шухляду
О першій годині,
Як від Галі взяла владу...
Жахаюсь й донині:

Дивиться на мене пара
Очей рижуватих...
Враз студентів стала хмара,
Хочуть книжку взяти.

Я дар мови загубила
Зі страху такого.
Ця зараза ся втупила
До обличчя мого.

Зіпсувало всю роботу.
Глядить прямо в душу...
Зараз я тебе, сволото,
Задушити мушу.

Стала я до того звіра
Краще придивлятись.
А на ньому рижка шкіра
Якась бридкувата.
Вуса довгі, чудернацькі.
Рухаються скоро.
Тут студенти якось хвацько
Закричали хором:
- Ви даєте нам Фіцулу?

- Доки вже чекати?
Мусіла м від того гулу
В руки себе взяти.

Раз на звіра поглядаю,
Другий - на студента.
Обслужила і чекаю
Слушного момента,

Аби врешті суд звершити.
Не даю си ради.
Захотіла погань пити,
Вилізла з шухляди.

Вусами січе за мною.
Я назад цофаю.
Лівим боком та рукою
Стелажа чіпаю.

Злетіла на мене книжка
З верхньої полиці.
Чую в залі тихо, нишком
Сміються дівиці.

Та я зовсім не звертаю
На той сміх увагу.
Швидким поглядом шукаю
На столі бумагу,

Аби вбити таракана,
Заки не сховався...
Наднесло до дідька Йвана.
Де студент той взявся?!

Він коробку відкриває.
- Не бійтеся, - каже.
А там... Звідти виглядає
З десяток зарази.

- Візьміть, - каже, - передайте
Напарниці Галі.
Кричу: «Скоро закривайте,
Бо полізуть далі!

- Забирайте цю заразу
До своєї хати!»
А я Вашій Галя скажу:
«Не хотіли взяти».

- Нащо їй така зараза?
Вирвалося з писка...
Бачу після того сказу:

На столі записка.

Акуратною рукою
Літери видніють.
А студенти наді мною
Бачу вже синіють.

Стала я слова читати.
Збираю до купи.
Мушу ж я нарешті знати,
Чом сміються групи.

- Якщо будуть у коробці
Нести тараканів
(Я просила дівчат, хлопців
Помогти в проханні),

Прошу їх не викидати,
Не корчити міну.
Я їх маю передати
Для донечки Інни.

Бо в селі не знають люди,
Що то за холера.
Новина прекрасна буде
Для сільського мера».

Прочитала я записку.
Назад положила.
Чую: хлопців, дівчатисків
Судома схопила.

По підлозі, Боже правий,
Мов якісь вояки,
Лізуть собі досить браво
Рижі забіяки.

По команді розділились
Вони на дві роти.
Одні в мене залишились,
Інші - в зал навпроти.

Ще нам того бракувало:
Маємо студентів.
Миші поїдають сало
Прямо на цементі.

А під вікнами в підвалі
Школярі гасають.
Через вікна нам по залі
Окурки кидають.
Миші бігають, як коні,

На першій поверсі.
Тепер на цій прикрій фоні
Щей таракан вдерсі.

Їх студент цілу громаду
Приніс нашій Галі.
Тепер вони візьмуть владу
У читальній залі...

Слава Богу, нам вдалося
Їх ліквідувати.
Більше живність не приносять,
Бо нема де взяти.

Десь поділись таракани.
Можемо зітхнути.
Але про студента Йвана
Нам не позабути.

Миші також ми прибрали.
Не переживайте.
Йдіть до нас, в читальні зали.
Вчіться та читайте!!!

